

מבעד למסוה

(שעורים בהסתכלות)

לא זכיתם אולי תלמידי החביבים, לראות בעיניכם את הצירקוס המודרני בשבוע זה בעירנו, וע"כ אשתדל למסור לכם בזה דף את

התכנית בקצרה, כחמת שאץ אני לעבודתי— ספרא וסיפא לא-עליכם — מה לעשות? במוצאי שבת-קדש, אחר הבדלה, נהר קהל גדול באחב"י אל התיאטרון „ציון“ כדי לראות את הגבורות והנפלאות, איך שני גבורים ענקים, אהר גרמני ואחד יהודי, לבושים בטואלים אל אדם וחוה לאחר אכילת תם מעץ הדעת, מתאבקים וע"ה. דהיינו מזר דווגים ביניהם ומתעצמים להפיל איש את רשהו חובקים ואובקים בזרועותיהם ולא כרגליהם חלילה (כנראה) מפני החשש של מקד דה יעקב אבינו עם המלאך...), עפ"י השלחן-הערוד היוני-הרומאי דוקא, השופט המצרי

עמד והביט מתוך משקפי הזהב אל שעון-הכסף ובשצלצל הרגע העשרים ושמונה בדיוק, ממש שני רגעים לפני כלות המועד הקבוע, נפל הארי הגרמני שרוד לפני הגבור היהודי הלאומי שקדש את שם ישראל ברכים וכשנ"ב בר ישראל הריכו אחב"י, שמלאו כמעט את כל האולם, את ידיהם וקולותיהם וירעשו אמנות הספים ובני דודנו לא הניעו יד ורגל ונאלמו דום...!

בליל יום ראשון, נהרו כפיות וענאלים וגם תרבושים למאות אל ה„תיאטרון“ כדי לראות את ה„מובאטיחא“ (התאבקות) בין ה„אלאמאני“ ובין הגבור ה„וואטאני והאסלי“ (הלאומי ובן הארץ) ממצרים, שעמד לפני אשכנו כדוד לפני גלית בשעתו להבדיל-ואולם כשאללגזה רוצה אפילו מטאטא יורה חצים ממצרים ועד הנה, וראו זה פלא! בהגיע הרגע העשרים ושמונה בדיוק, כח כגימטריא, כמובן עפ"י שעונו של השופט היהודי משל"ה, נכשל פתאם הרב הגרמני לפני השועל המצרי. כל התרבושים התנועעו משמחה ועפו באויר מרב חדות, וירעשו אמנות הספים מרב צעקה, וכשגבר „עמלק“, הניח ישראל

את ידיו ורגליו...!

ליל יום שני : עפ"י החשבון היה צריך להיות הערכ הזה וכלי שום תוצאות, כדי שיבוא הקהל משני הצדדים למחרת ביום השלישי לראות את התוצאות האחרונות : „מי ינצח?“ ואולם כאן נתעוררה השאלה : מה לעשות בלילה האחרון, כלומר ביום הרביעי? ... ישבו שלשת הגבורים, שופטים כבראשונה ויועצים כמתחילתה ועל המדוכה, כלומר על במת „ציון“ וחשבו ושכרו ממש את מוחותיהם במשך עשרים ושמונה רגעים בדיוק על השעון, כנהוג, עד שנפלו על המד צאה חדשה : גרמניה העלובה והמנוצחה, שנחלה מפלה זו אחר זו ע"י ההסכמה היהודית-המצרית (כנראה, שמולו של היהודי עלה בא"י ומולו של המצרי יזהיר בסוריה...), כלומר הגבור הגרמני דרש מאת המצרי „ריוואנש“ כדי לנקם את נקמתו ממנו ומרב כעס ומרורים התחרו שניהם על סך עשרים פונט כ"א והשלישו כאחד ארבעים לירות טבין ותקילין בתור „דיבוויטו“ (פקדון) בידי אחד הערבים מהשורה הראשונה, ואולם איד כתוב שם? — אם החילות לנפל לפניו לא

תוכל לו כי נפל תפל, ומצרי קבל, בעזרת אללגזה, את ארבעים הפונט שלו מידי השלישי...! ויהי בקר ויהי ערב יום שלישי, וירא בעל הראינע כי „טוב“, ותעל מצרים למלחמה על יהודה, וירא המצרי כי לא יוכל ליעקב ויגע ב„גיד הנשה“ על כף ידו השמאלית והגבור היהודי המפתח התחיל פתאום צולע כחגר על זרועו הפצועה... ואולם הקב"ה מקדים רופא למכה, ועלה זה האחרון על הכמה ועפ"י עצתו נדחה הענין ליום מחר... ואם הסוף טוב הכל טוב, אומר הצר פתי, בליל הרביעי יצא הגבור היהודי חוצץ לפני אויבו הקטן לקיים מה שנאמר : „ישחקו נא הנערים לפנינו“ ופתאם נזכר הפצוע בכאבו האנוש ולא זכר בדיוק את הידי... ואולם תלמידי חכמים מתנגחים וע"ז „הלכה“ וכשהם קמים מתנשקין וע"ה, וה„תלמידים-חכמים“ נתנו תקיעת כף זה לזה, ובערב נסיעתם לתל אביב, ותרתי מצרים ליהודה ויפלו איש על צוארי דעהו ויחבקו איש את אחיו, ושלום על ישראל...!

וכשבתי ככה בפנתי החבויה אשר בתיאטרון „ציון“ נדחק אלי אחד מתלמידי, שעדותו נאמנה מאד, וספר לי על רגל-אחתי, כי אחד מבעלי הזירות במצרים ראת שהקהל הולך ומקיר את רגליו מזירתו, מה עשה? הלך והזמין יהודי אחד, מהבימנים שלנו בירושלם, בעל גוף וכתפים ירחכות וכלי עיז הרע, להתאבק עמו לפני הקהל וכתר אותו בשם אחד מגבורי רוסיה, כדי למשך את הקהל — בתנאי, כמובן, שיכנע לפניו אחרי עשרים ושמינה רגעים, כנהוג, ובשכר זה שלשל לתוך ידו פונטים אחדים. קהל עצום נהר אל הזירה לראות את המלחמה בין הגבור הרוסי והמצרי ה„וואד טאני“, ואולם בהגיע הרגע המיועד מראש למפלתו, חזר בו היהודי ולא רצה בשום אפן להכנע בפני „אויבו“ החלש ממנו, וירא המצרי כי עוד מעט וכלתה לו הרעה, וילחש באזני היהודי ויזכיר לו את התנאי המוסכם מראש. — „אם תוסיף לי עוד שני „ג'י נ'י“ (פונטים) ענה לו הגבור ה„רוסי“ אף הוא

בלחש — אשכב מיד... ובכחם הגדול של שני פונטים מצריים נוצח ה„רוסי“ מיד והקהל המצרי יצא שמח וטוב לב : — אל-חמדוללה, ג'אלאבנא „אל מוסקובו“, (כלומר, נצחנו ב"ה את הרוסי). * * * בהודימנות זו אספר לכם מעשה אמתי שחיה באחד הרופאים ממכרי, יהודי תלמיד חכם ולץ גדול מטבעו, שספר לי בעצמו לפני נסעו לאמריקה כזה הלשון : כשהייתי צעיר לימים — כך הוא מספר — הייתי לא-עליכם ממחוסרי עבודה ובקשתי, כמובן, פרנסה, ומה יהודי עושה? סבבתי ברחובות ובשוקים עד שהפעתי אל הזירה שנאה או לעירתנו, ראני בעל הזירה, וזמו אלי באצבעו ואמר : „פס! גם חנה, בחור! רוצה אתה להרויח איזה גראשען?“ — בחפץ לב — ענה לו הצעיר. — „ובכן, חוסיף בעל הזירה, בא אלי ואעשה אותך לרבי, אומר ועושה, הכחור נכנס לתוך עור הרב וקפץ לפני בעליו וגם

עמד על שתי ידיו, כנבוכדנאצר בשעתו ממש... ויהי בערב, ובשנאספ הקהל לראות במת" זה, הוביל בעל הזירה את ה„רב“ הצעיר שלו בשרשרת של ברזל לחטמו ופקד עליו בשוטו אשר בידו להבנט אל הכלוב ולהלתם בארץ הגדול... נתבהל הצעיר ופרחה נשמתו ממש, ואולם בדלית כדירא נכנס ברטט וזיע ונדהק אל הפנה. ויצא הארי הלובי למראתו, רעמתו עמדה כמסמרים : טועים ועיניו הפיצו זימ"אש. למראה הנווא הזה, הודעו הרב ויפרא בלחש : „שמע ישראל!“ — „ה' אלהינו ה' א-ה-ד!“ ענת ה„ארי“ הזקן גם הוא בלחש בעצמו את עיניו. ונחה דעתו של הרב הצעיר מיד... המפץ בעמוד ששי